

prvé stolice usnesením ze dne 10. října 1923 návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a uvedl po formální stránce (co do přípustnosti návrhu) v důvodech: Formální pravomoc přerušovacího usnesení ze dne 23. února 1923 není pokračování ve sporu na závadu, poněvadž soud i z moci úřední k důvodům přerušení přihlížeti má (§ 2 nař. ze dne 21. dubna 1921, čís. 173 sb. z. a n.) a, neshledá-li jich více, není v dalším svém postupu vázán; ostatně nebylo nikterak závady, ustanoviti pokračování v jednání na dobu po 31. prosinci 1923.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Usnesení soudu první stolice ze dne 23. února 1923, přerušující spor do 31. prosince 1923, vešlo v moc práva, ač žalobce mohl opravným prostředkem proti němu uplatniti právní důvody, jimiž podepřel návrh na pokračování ve sporu, podaný 28. září 1923. Nepodáním opravného prostředku projevil souhlas s přerušením řízení do 31. prosince 1923, a je na věc pohlížeti tak, jakoby se strany byly shodly na klidu řízení do téhož dne podle Šu 168 c. ř. s., jehož účinky jsou v podstatě totožny s účinky přerušení řízení, k nimž náleží dle Šu 163 c. ř. s. nepřípustnost obsílek k jednání ve sporu. Byl proto právem zamítnut procesním soudem návrh, podaný žalobcem před 31. prosincem 1923 na pokračování ve sporu a odůvodněný právními předpisy, plativšími již v čas usnesení ze dne 23. února, ježto ve skutečnosti šlo jen o obnovu řízení před uplynutím lhůty, na niž bylo souhlasně přerušeno (§§ 164 a 168 c. ř. s.).

Čís. 3437.

Rozhodnutí o tom, zda žaloba na vyklizení bez výpovědi jest odůvodněna či zda jest třeba výpovědi, možno teprve po provedeném řízení sporném rozsudkem.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 21/24.)

Proti žalobě o vyklizení bytu namítl žalovaný nepřípustnost pořadu práva. Soud první stolice námitce vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Řízení o výpovědi nenáleží ovšem na pořad práva, avšak rozhodnutí o tom, zdali jest žaloba o vyklizení bez výpovědi odůvodněna, čili nic, nelze odkazovati na cestu nespornou, nýbrž sluší o tom rozhodnouti po provedeném řízení sporném. Jednáť se zde o to, zda má žalobkyně pro svůj nárok zákonitý podklad. Právě při rozhodování o tomto podkladu žaloby bude musiti první soud uvážiti, zda přes to, že se žaloba opírá o smlouvu, bylo třeba výpovědi, po případě soudního svolení k výpo-

vědi. Bude-li první soud toho názoru, že bylo třeba této výpovědi, které lze docílití jedině v řízení nesporném, zamítne žalobu **r o z s u d k e m** jakožto skutkového a právního podkladu postrádající a tudíž bezdůvodnou, neodmítne ji však pro domnělou nepřipustnost pořadu práva.

Čís. 3438.

Vodné nepoživá na nemovitostech zákonného (přednostního) práva zástavního (§ 216 čís. 4 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 29. ledna 1924, R I 23/24.)

V řízení o rozvrhu výtěžku za exekučně vydraženou nemovitost nevyhověl exekuční soud žádosti obce, by jí bylo přiznáno dlužné vodné. **R e k u r s n í s o u d** usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Dle Šu 216 ex. ř. je z rozdělovací podstaty v přednostním pořadí zapraviti mimo daň s přírážkami a poplatky z převodu i jiné dávky z nemovitosti z posledních tří let přede dnem příklepu, které podle platných předpisů požívají zákonného zástavního nebo přednostního práva. Není pochybnosti, že v tomto případě jde o obecní dávku veřejnou, jejíž vybírání bylo obecním zastupitelstvem usneseno a, jak z přihlášky dávky té k řízení dražebnímu, potvrzené expositurou okresní politické správy vyplývá, povoleno výnosem zemského správního výboru a jak dále z ověřeného opisu pravidel o vybírání vodného ze dne 15. července 1922 je patrné, usnesením vládním republiky Československé ze dne 7. prosince 1922 povoleno bylo co do doby od 1. října 1922 na dále. Dle ustanovení oněch pravidel ukládá se vodní dávka majitelům nemovitostí jako takovým a jde tedy o dávku z nemovitostí. Poněvadž se žádá dávka pouze za léta 1922 a 1923, jest zřejmo, že není účtována za dobu delší tří let. Soud rekursní však nemůže přisvědčiti názoru rekurentky, že dávka tato dle platných předpisů požívá zákonného práva zástavního nebo přednostního na nemovitosti, bez kteréžto podmínky nemají ani dávky veřejně nároku na úhradu ve výsadním pořadí. Není zákonného předpisu, který by dávce vodní propůjčoval zákonné právo zástavní nebo přednostní. Dávku vodní možno zavést s vyšším povolením dle zákona ze dne 24. října 1899, čís. 97 z. zák., kterýž nestanoví nic podobného; z jeho čl. I. (§ 89) úsudkem z opaku naopak plyne, že tuto dávku nečítá mezi přírážky k daním přímým. V posledním odstavci téhož článku se praví, že dávku vymáhá obecní starosta prostředkem exekuce **n a v ě c i m o v i t é**. Ani zákon ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n. nepřiznal vodní dávce zákonného práva zástavního nebo přednostního. Rozeznáváť v Šu 24 mezi t. zv. »příspěvky« (§ 26, 27), »poplatky« (§ 28) a »dávkami« (§ 30, 31, 33, 34, 35, 38); mezi dávkami rozeznává přírážky ke státním daním a samostatné dávky; přírážky dělí na přírážky k přímým daním, přírážky k daním spotřebním a přírážky k poplatku státnímu z převodu nemovitosti. Kdežto o přírážkách k daním státním praví v Šu 42 odstavec první, že výpočet, předpis a vybírání jich děje se týmiž orgány, které jsou pověřeny vybíráním příslušných daní